

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ในการสัมมนาเพื่อจัดเตรียมแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 (2540-2544) ในปี พ.ศ. 2538 ได้สรุปสถานการณ์ภาพรวมทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยไว้ประเด็นหนึ่งว่า “มีการอพยพแรงงานจากชนบทเพื่อเข้าไปประกอบอาชีพในเขตเมืองเป็นจำนวนมาก ทั้งในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลหรือในเขตเมืองที่เป็นศูนย์กลางของภูมิภาค” ซึ่งปรากฏการณ์ดังกล่าวได้ก่อให้เกิดผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตทั้งของผู้อพยพและของประชากรเดิมในเขตเมืองให้เสื่อมลง อันได้แก่ปัญหาความแออัดของชุมชน ปัญหาสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม ปัญหามลพิษ ปัญหาขยะ ปัญหาทางสังคมและอบายมุขต่าง ๆ อาชญากรรม เด็กเร่รอน ยาเสพติด รวมไปถึงปัญหาการแย่งกันใช้บริการพื้นฐานของสังคม เช่นการศึกษา การบริการทางสาธารณสุขและการจราจรเป็นต้น (สรุปผลการสัมมนาฯ, สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2538 : 21- 26) ซึ่งการเคลื่อนย้ายในลักษณะนี้นักเศรษฐศาสตร์ได้ตั้งสมมุติฐานว่ารายได้ของประชากรมีความสัมพันธ์กับการย้ายถิ่นที่มีรายได้จากอาชีพต่ำจะมีการย้ายถิ่นของประชากรมากกว่า นั่นคือความแตกต่างของรายได้เป็นสาเหตุสำคัญของการย้ายถิ่น (Larry, 1962 : 80- 93) โดยที่การอพยพเคลื่อนย้ายหรือการย้ายถิ่นเป็นปรากฏการณ์ทางประชากรอันเป็นพฤติกรรมตามธรรมชาติของมนุษย์เนื่องจากมีความคาดหวังว่าเมื่อเปรียบเทียบกับภูมิลำเนาเดิม ไม่ว่าจะพิจารณาในแง่ของรายได้ที่เพิ่มขึ้น การมีงานทำ การได้รับการศึกษาหรือบริการขั้นพื้นฐานต่าง ๆ ที่ดีขึ้นของสมาชิกในครอบครัวหรือความมุ่งหวังอื่นอีกมากมาย และจะเป็นการย้ายถิ่นจากพื้นที่ต้นทางที่มีระดับปัญหาทางเศรษฐกิจที่ต่ำกว่าไปสู่พื้นที่ปลายทางที่มีระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่สูงกว่า อันได้แก่การย้ายถิ่นจากเขตชนบทยากจนเข้าสู่เขตเมืองใหญ่ หรือการย้ายถิ่นจากเขตชนบทที่ขาดแคลนที่ดินและผลผลิตทางการเกษตรตกต่ำไปสู่พื้นที่สมบูรณ์กว่า(เกื้อ วงศ์บุญสิน, 2538 : 122)

ถ้าพิจารณาให้แคบลงถึงสถานการณ์การอพยพย้ายถิ่นของชาวเขาในประเทศไทยนั้น ในระยะ 3 - 4 ทศวรรษที่ผ่านมา จะมีการอพยพย้ายถิ่นวนเวียนอยู่ในเขตพื้นที่ภูเขาสูงเป็นส่วนใหญ่ ในลักษณะของการทำไร่เลื่อนลอย (Shifting Cultivation) เพื่อหาพื้นที่ใหม่สำหรับการเกษตร (P.M. Hoey et al., 1987 : 1) แต่ปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้ในปัจจุบันมีข้อจำกัดเป็นอย่างมาก อันเนื่องมาจากการเพิ่มขึ้นของประชากรบนพื้นที่สูงอย่างรวดเร็ว ทั้งการเพิ่มขึ้นตามธรรมชาติและการเพิ่มขึ้น

จากการอพยพเข้ามาของชาวเขาจากประเทศเพื่อนบ้าน จนทำให้ประชากรชาวเขาในประเทศไทยมีเพิ่มมากขึ้นเป็นประมาณ 8 แสนคน (กรมประชาสงเคราะห์, 2538 : 8) ประกอบกับความจำกัดในเรื่องพื้นที่ทำกินทางการเกษตรที่ไม่อาจขยายได้อย่างต่อเนื่องอีกต่อไป และความเสื่อมโทรมของทรัพยากรดิน ที่ทำให้ผลผลิตพืชตกต่ำลง รวมทั้งนโยบายของรัฐบาลที่ต้องอนุรักษ์ทรัพยากรพื้นที่ป่าไม้ต้นน้ำลำธารและการขยายพื้นที่ปลูกป่าไม้เพิ่มขึ้น และนโยบายรวมพวก (Integration Policy) ที่ส่งเสริมและยอมรับให้ชาวเขาเป็นส่วนหนึ่งของสังคมไทย สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมไทยอย่างราบรื่น (ขจิตถัย บรมพัฒน์, 2533 : 29) จึงทำให้ชาวเขาส่วนหนึ่งได้อพยพลงมาประกอบอาชีพในเขตเมือง ซึ่งพบว่าในปี พ.ศ. 2537 มีจำนวนทั้งสิ้น 10,614 คน (กรมประชาสงเคราะห์, 2538 : 30) ได้ย้ายถิ่นออกจากหมู่บ้านเพื่อไปหางานทำในเขตเมือง โดยจะมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งจะเป็นการเคลื่อนย้ายแรงงานทั้งภายในเขตจังหวัดและเคลื่อนย้ายข้ามจังหวัดกระจายไปทั่วประเทศหรือบางส่วนออกไปทำงานต่างประเทศด้วย การอพยพแรงงานของชาวเขาในประเทศไทยนั้นมีสาเหตุมาจากทั้งปัจจัยผลักดัน (Push Factors) และปัจจัยดึงดูด (Pull Factors) กล่าวคือ ปัจจัยผลักดันได้แก่การขาดพื้นที่ทำกินด้านการเกษตร ปัญหาความเสื่อมโทรมของทรัพยากรที่ดิน ความหนาแน่นของประชากรบนพื้นที่สูง ความไม่พึงพอใจในบริการพื้นฐานในด้านการศึกษา สาธารณสุขและสาธารณูปโภคต่าง ๆ รวมทั้งการถูกปฏิเสธจากสังคมเดิมที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อหรือประเพณีดั้งเดิม ส่วนปัจจัยดึงดูดให้มีการอพยพเคลื่อนย้ายชาวเขาให้ลงมาจากพื้นที่สูงได้แก่การมีโอกาสทางด้านอาชีพและรายได้ที่ดีกว่า รวมไปถึงการแนะนำชักชวนของญาติพี่น้อง เพื่อนและองค์กรทางศาสนาเป็นต้น (สถาบันวิจัยชาวเขา กรมประชาสงเคราะห์, 2534 : 13-21) ซึ่งกองสงเคราะห์ชาวเขา กรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมได้ระบุว่า การอพยพของชาวเขาดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดปัญหาในอนาคต เนื่องจากการเคลื่อนย้ายแรงงานที่ขาดการเตรียมความพร้อมในด้านการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม วิธีชีวิตความเป็นอยู่ของคนพื้นราบ การรู้จักสิทธิ หน้าที่ต่าง ๆ ตามกฎหมายและความรู้ทักษะ ฝีมือการทำงาน จึงอาจทำให้เกิดปัญหาการถูกล่อลวงถูกเอารัดเอาเปรียบ ครอบครัวยากจนความอบอุ่น และยังก่อให้เกิดปัญหาคุณภาพชีวิต ปัญหาสังคมต่าง ๆ ทั้งแก่ชุมชนต้นทางและชุมชนปลายทางอีกด้วย

ในการย้ายถิ่นของประชากรเข้าสู่เขตเมืองใหญ่นั้น จากการศึกษาพบว่าจะปรากฏอยู่ใน 3 รูปแบบคือ การเคลื่อนย้ายถาวร หรือการอพยพ (Migration) การเคลื่อนย้ายชั่วคราว (Circulation) และการเคลื่อนย้ายไป-กลับ (Commutation) (กุลยา วิวิตเสวี, 2538 : 2) สำหรับในกรณีของเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ นั้น เนื่องจากเป็นเมืองศูนย์กลางของภูมิภาคและมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วในทุกด้านจึงเป็นแรงดึงดูดให้มีผู้คนอพยพเข้ามาประกอบอาชีพ อันเป็นเหตุให้มีการบุกรุกพื้นที่สาธารณะของทางราชการและเอกชนที่ไม่ใช่ประโยชน์ เพื่อสร้างบ้านพักอาศัยจนเกิดเป็นชุมชน

แออัดที่สุดในที่สุด(กองสวัสดิการสังคม เทศบาลนครเชียงใหม่, 2540 : คำนำ) ซึ่งในจำนวนนั้นก็มิใช่ชาวเขารวมอยู่ด้วย และได้มีการย้ายถิ่นทั้งใน 3 รูปแบบ แต่ในกรณีศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้จำกัดเฉพาะในรูปแบบแรกคือ กลุ่มที่เคลื่อนย้ายถาวรหรือการอพยพ กล่าวคือ มีการโยกย้ายครอบครัวมาตั้งถิ่นฐานอย่างถาวรตามชุมชนแออัดต่างๆ จากการสำรวจในปี พ.ศ. 2539 โดยศูนย์พัฒนาและสงเคราะห์ชาวเขา จังหวัดเชียงใหม่พบว่ามิใช่ชาวเขาตั้งบ้านเรือนอยู่อาศัยอยู่ใน 9 ชุมชน ประมาณ 106 ครัวเรือน ประชากรประมาณ 500 คน ซึ่งในจำนวนนี้ยังไม่รวมถึงชาวเขาที่เข้ามาประกอบอาชีพรับจ้างตามบ้าน ร้านค้าหรือสถานประกอบการ ที่เจ้าของกิจการได้จัดที่พักให้และไม่รวมถึงชาวเขาที่เป็นนักเรียน นักศึกษา พระภิกษุสามเณร และจากการตรวจสอบข้อมูลเบื้องต้น ณ สำนักงานจัดหางานจังหวัดเชียงใหม่ (กรกฎาคม 2539) พบว่ามีชาวเขาที่ยังไม่ได้รับสัญชาติไทย แต่มีบัตรประจำตัวบุคคลบนพื้นที่สูง(บัตรสีฟ้า) ได้รับอนุญาตให้ทำงานตามสถานประกอบการต่าง ๆ ในจังหวัดเชียงใหม่จำนวนทั้งสิ้น 1,152 คน ส่วนที่วัดศรีโสดา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ มีพระภิกษุและสามเณรที่เป็นชาวเขา จำนวนทั้งสิ้น 881 คน(ตุลาคม 2539) ดังนั้นจึงคาดว่าน่าจะมีชาวเขาอาศัยอยู่ในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ไม่ต่ำกว่า 2,500 คน การที่ชาวเขาได้เข้ามาอาศัยอยู่อย่างถาวรในเขตเมืองทั้งครอบครัวนั้นจะต้องมีการปรับตัวค่อนข้างสูงต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมใหม่ ทั้งในแง่ของชีวิตการทำงาน (Working life) อันได้แก่การประกอบอาชีพ สภาพการทำงาน ลักษณะงานที่ทำ ชั่วโมงการทำงาน ฯลฯ และในแง่ของชีวิตนอกรการทำงาน (Out of Working life) ซึ่งได้แก่การจัดการที่อยู่อาศัย สภาพความเป็นอยู่ วิธีการดำรงชีวิตประจำวัน ตลอดจนการดูแลสุขภาพอนามัย การจัดการในด้านการศึกษาของบุตรหลานต่างๆ ฯลฯ จึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจศึกษาอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะข้อมูลที่ได้จากการศึกษา น่าจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการกำหนดนโยบายการย้ายถิ่น ตลอดจนแนวทางการพัฒนาและสงเคราะห์ชาวเขาให้มีความเหมาะสม ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อทั้งเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ โดยเฉพาะต่อชุมชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ซึ่งเป็นเมืองใหญ่เป็นอันดับสองของประเทศและมีประชากรชาวเขาอาศัยอยู่บนพื้นที่สูงที่อยู่รายล้อมตัวเมืองอย่างมากมาย ชาวเขาเหล่านั้นมีแนวโน้มที่จะอพยพลงมาอยู่บนที่ราบในเมืองมากขึ้นเพื่อที่จะมาหางานทำ ซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหาด้านที่อยู่อาศัย เกิดชุมชนแออัด และคุณภาพชีวิตของผู้อพยพโดยรวมได้เป็นอย่างมาก จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่รัฐบาลโดยหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องเช่น ศูนย์พัฒนาและสงเคราะห์ชาวเขา กรมประชาสงเคราะห์ จะต้องมีการดำเนินการด้านต่าง ๆ เพื่อลดการอพยพย้ายถิ่นของประชากรชาวเขาลงในบางพื้นที่โดยการวางแผนในการพัฒนาและสงเคราะห์ชาวเขาให้ดำรงชีพอยู่บนพื้นที่สูงต่อไป หรือถ้าชาวเขบางส่วนมีความต้องการจะอพยพเคลื่อนย้ายเพื่อหางานทำในตัวเมือง ก็จะได้สามารถจัดให้มีการย้ายถิ่นอย่างเป็นระบบ เพื่อป้องกันมิให้ชาวเขาต้องมาเผชิญกับปัญหาอุปสรรคในการดำรงชีวิตในเขตตัวเมืองอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

ผู้ศึกษาในฐานะที่เป็นผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการพัฒนาและสงเคราะห์ชาวเขา เล็งเห็นว่าจะจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งถ้าหากว่าได้มีการศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับชาวเขาที่ได้อพยพ เคลื่อนย้ายลงมาอาศัยอยู่ในตัวเมืองเชียงใหม่ เพื่อทราบถึงคุณภาพชีวิตของครัวเรือนชาวเขาเหล่านั้น ทั้งในแง่ของการดำรงชีวิตส่วนตัว และการทำงานประกอบอาชีพของชาวเขาดังกล่าวไว้ เขาเหล่านั้นต้องเผชิญกับปัญหาอุปสรรคอย่างไรบ้าง มีคุณภาพชีวิตอยู่ในระดับใด ควรจะมีแนวทาง ในการแก้ไขอย่างไร ซึ่งผลของการศึกษาในครั้งนี้จะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการวางแผน และกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อการพัฒนาและสงเคราะห์ชาวเขาต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาถึงคุณภาพชีวิตของครัวเรือนชาวเขาที่มีการย้ายถิ่นอย่างถาวรเข้ามาอยู่ในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ตามแหล่งชุมชนต่าง ๆ และประกอบอาชีพอยู่ในเขตเมือง โดยแยก เป็น 2 ประเด็นหลักคือ

(1). คุณภาพชีวิตในการทำงานของครัวเรือนชาวเขา ที่อยู่ในเขตเทศบาลทั้งใน ด้านความมั่นคงของอาชีพ รายได้เพียงพอและเป็นธรรม และสภาพการทำงาน ระยะเวลา การทำงานรวมทั้งจำนวนชั่วโมงการทำงาน เป็นต้น

(2). คุณภาพชีวิตนอกการทำงานของครัวเรือนชาวเขา ซึ่งได้แก่ การดำรงชีวิต ส่วนตัวอันเนื่องมาจากการได้รับสัญชาติไทย ความมั่นคงในที่อยู่อาศัย สภาพบ้านพักอาศัย การ ศึกษาของบุตรหลาน เป็นต้น

1.2.2 เพื่อศึกษาหาแนวทางในการปรับปรุงคุณภาพชีวิตของครัวเรือนชาวเขาที่อพยพเข้ามา อยู่ในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ให้ดีขึ้น

1.3 สมมุติฐานการวิจัย

1.3.1 ครัวเรือนชาวเขาในชุมชนเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ มีคุณภาพชีวิตต่ำกว่าเกณฑ์ มาตรฐานความจำเป็นพื้นฐาน (จปฐ.)

1.3.2 ครัวเรือนชาวเขาที่ยังไม่ได้รับสัญชาติไทย มีระดับคุณภาพชีวิตต่ำกว่าครัวเรือนที่ ได้รับสัญชาติไทยแล้ว

1.3.3 ครัวเรือนชาวเขาต่างเผ่ากันมีความสามารถในการหารายได้เพียงพอต่อการดำรง ชีวิตและมีความมั่นคงในงานที่ทำแตกต่างกัน

1.3.4 คริวเรือนชาวเขาต่างเผ่ากันและมีอาชีพต่างกันมีความพึงพอใจต่อสภาพแวดล้อมการทำงานแตกต่างกัน

1.4 ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยในรายงานฉบับนี้มีขอบเขตของกลุ่มเป้าหมาย คือ เป็นคริวเรือนชาวเขาที่ย้ายถิ่นเข้ามาอาศัย โดยมีที่พักอาศัยอยู่ตามชุมชนแออัด ในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่และเป็นคริวเรือนชาวเขาที่มีสถานภาพทางบุคคลอย่างใดอย่างหนึ่งใน 2 ลักษณะคือ

1. ได้รับสัญชาติแล้ว หรือ
2. ยังไม่ได้สัญชาติไทยแต่ได้รับการจัดทำทะเบียนประวัติ (ทร.13) และได้รับบัตรประจำตัวบุคคลบนพื้นที่สูง (บัตรสีฟ้า) เรียบร้อยแล้วหรือมีรายชื่ออยู่ในบัญชีสำรวจบุคคลในบ้านของกรมประชาสงเคราะห์

1.5.นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

1. ความจำเป็นพื้นฐาน(จปฐ.) หมายถึงระดับความต้องการพื้นฐานที่จำเป็นแก่การดำรงชีพ ซึ่งมนุษย์แต่ละคนในสังคมพึงจะบรรลุในช่วงเวลาหนึ่ง อันเป็นการบ่งชี้ถึงการบรรลุคุณภาพชีวิตในระดับการพออยู่พอกิน
2. คุณภาพชีวิต หมายถึง สภาพชีวิตความเป็นอยู่โดยทั่วไปของประชาชนทั้งในด้านที่อยู่อาศัย อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค สภาพการทำงาน รายได้ การศึกษา สุขภาพอนามัย ความมั่นคงปลอดภัย ฯลฯ
3. คุณภาพชีวิตที่ดี หมายถึง การที่ประชาชน ครอบครัว หรือชุมชนนั้นได้รับการตอบสนองความจำเป็นขั้นพื้นฐานตามเกณฑ์ที่กระทรวงสาธารณสุขได้กำหนดไว้อย่างครบถ้วน
4. คุณภาพชีวิตด้านวัตถุวิสัย หมายถึง สภาพความเป็นจริงที่ปรากฏอยู่ ซึ่งเกี่ยวข้องกับ การดำรงชีวิตประจำวัน ในแง่ของวัตถุและข้อเท็จจริงที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตทั้งในและนอกการทำงานของคริวเรือนชาวเขาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
5. คุณภาพชีวิตด้านอัตวิสัย หมายถึง ข้อคิดเห็นหรือความพึงพอใจของคริวเรือนชาวเขา ต่อสภาพการดำรงชีวิตทั้งในและนอกการทำงาน
6. ที่อยู่อาศัย หมายถึง ปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบ้านพักอาศัยของคริวเรือนของชาวเขาได้แก่ ความมั่นคงในการอยู่อาศัย หรือกรรมสิทธิในที่ดินของบ้านพัก, สภาพความคงทนของบ้านพัก

- มีความปลอดภัยสามารถป้องกันฝน ลมแดดได้อย่างน้อย 5 ปี ความแออัดของบ้านพักโดยมีห้องพักแยกเป็นสัดส่วน, การมีส่วนร่วมอย่างถูกสุขลักษณะ
7. สาธารณูปโภค หมายถึง สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน ได้แก่ ไฟฟ้า น้ำประปา และทางเดินเข้า-ออกภายในชุมชน
 8. การศึกษา หมายถึง การที่สมาชิกในครัวเรือนที่อายุ 6 - 14 ปีได้เรียนหนังสือตามเกณฑ์ภาคบังคับ
 9. สิ่งแวดล้อม หมายถึง สิ่งแวดล้อมของบ้านพักอาศัย ได้แก่ ขยะ น้ำท่วมขังและความเสี่ยงในการเกิดอัคคีภัยของบ้านพัก
 10. อาชีพ หมายถึง ปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการงานประกอบอาชีพ ได้แก่ ความมั่นคงของอาชีพอันเป็นแหล่งรายได้หลักของครัวเรือน, รายได้ของครัวเรือน, สภาพแวดล้อมของการทำงานและการได้พักผ่อนจากการทำงาน
 11. ครัวเรือน หมายถึง ครอบครัวที่อยู่อาศัยในบ้านเรือนเดียวกัน
 12. การได้รับสัญชาติไทย หมายถึง ครัวเรือนที่สมาชิกทั้งหมดได้รับการพิจารณาลงสัญชาติไทยตามระเบียบสำนักทะเบียนกลาง กระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการพิจารณาลงรายการสัญชาติไทยในทะเบียนบ้านให้แก่ชาวไทยภูเขา พ.ศ 2535.
 13. บัตรประจำตัวบุคคลบนพื้นที่สูง(บัตรสีฟ้า) หมายถึง บัตรประจำตัวของบุคคลบนพื้นที่สูงที่ได้รับการจัดทำทะเบียนประวัติและบัตรประจำตัวบุคคลบนพื้นที่สูง ตามโครงการที่คณะรัฐมนตรีอนุมัติ เมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 2533.

1.6 ประโยชน์ที่จะได้รับจากการศึกษา

1. ทำให้ทราบถึงระดับคุณภาพชีวิต สภาพความเป็นอยู่และการประกอบอาชีพของชาวเขาที่อพยพเข้ามาอยู่ในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่
2. สามารถใช้ประโยชน์จากข้อมูลเพื่อเป็นพื้นฐานในการดำเนินการปรับปรุงคุณภาพชีวิตของครัวเรือนชาวเขาในเขตเมืองให้ดีขึ้น
3. ข้อมูลหรือผลจากรายงาน จะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการวางแผนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการ เคลื่อนย้ายแรงงานชาวเขาอย่างเป็นระบบ รวมทั้งจะสามารถนำไปชี้แจงกับชาวเขาที่ยังอยู่บนพื้นที่สูงให้ทราบสถานการณ์ต่าง ๆ ให้ตัดสินใจและเตรียมตัวได้อย่างถูกต้องด้วย